

Vargar

Ferdinand Domela Nieuwenhuis

1913

Alla minnas vi fabeln om vargen, som drog på sig en fårpäls, emedan han menade, att så skulle han inte kännas igen. Människan gör dock djuren orätt med dylika historier, ty djuren förstå sig ej, de ge sig aldrig ut för annat än vad de i verklighet äro. Hyckleriets konst är förbehållen den högst utvecklade av alla varelser, människan.

Djuren förnekar däremot aldrig sitt väsen, om det så fredligt och lugnt betar på klöverängen, eller om det kastar sig över andra svagare djur för att med skarpa klor slita dem i stycken. I båda fallen följer djuret blott sin särskilda och omisskänliga naturdrift, varje slags hyckleri är främmande för det. För att kunna hyckla, måste man heta människa och vara behäftad med kultur.

En verklig varg, som skyler sig med en fårpäls är ett oting. Men en människa med en vargsjäl, som döljer sig under mildhetens och barmhertighetens fårpäls och så går ut på rov bland medmänniskor, är tyvärr i vår tid en mycket vanlig företeelse.

Ja, vargmänniskan i fårpäls, hon har alla förutsättningar att nå till höga äreposter och inkomstbringande platser; ty hon motsvarar bäst vår tids »kultur».

Överallt omkring er finnas dessa vargar i fårpäls. Tag er i akt för dem!

Om ni, fabriksarbetare, hör fabrikanten tilltala sina arbetsslavar med: »medarbetare», om ni hör honom skryta med att han ju också är en arbetare, som i hela sitt liv strävat för den uppgiften, att sörja för sitt folks välgång, på det att dessa aldrig ska behöva beklaga sig, och som hotar att kasta på gatan och dömma till hungerstraff alla sina »trogna medarbetare», de där äro missnöjda och som sammanslutit sig för att tillkämpa sig en bättre ställning, - se, arbetare, för *den* fabrikanten måste ni vara på er vakt!

En sådan karl är ingen »medarbetare», det vackra tilltalsordet skall blott tjäna såsom fårpäls att skylla hans sanna natur. I verkligheten uppträder han såsom en som håller slavar, arbetarorganisationens fiende. En varg i fårpäls.

Om ni på er väg träffar en präst eller predikant, som säger sig ha vigt sitt liv åt »herren» och offentligen predikar: Saliga äro de bedrövade! Saliga äro de barmhärtiga! Saliga äro de fattiga! - han som från predikstolen gisslar de rika, emedan det skall bli lika svårt för dem att komma in i himmelriket som för en kamel att gå genom ett nålsöga, men som i levande livet med förkärlek slår sig ned vid de rikas prunkande fästbord och som ni inte träffa i de fattigas boningar, hos den olyckliga Lazarus i storstadens fattigkvarter, där han dock med ett tjog ägg eller med ett saftigt stycke kött kunde sprida större tröst än med sitt himmelsmanna, - genomskåda då bedrägeriet och bedragarn. Se, denne man tror bestämt inte själv på vad han predikar. Gjorde han det, så skulle han trösta de bedrövade, han skulle nergiskt bistå de eländiga med hjälp. Men han är just präst, ingenting annat, som ser sin enda lycka i pärsonlig njutning. För de trälände har han ingen annan tröst än »Varen lagen underdåniga» och »Öva er i förnöjsamhet». Slit alltså av denne »herrens förmedlare» masken. Gör edra barn uppmärksamma på honom och varna edra hustrur och döttrar: »Pass på, där smyger en varg i fårpäls!»

Mången gång se vi i de stora länderna högre officerare, flintskalliga, utlevade dignitärer skriva i borgarprässen om »fosterlandets ära», som måste någonstades i Afrika eller Indien bliva hämnad på »trolösa» och »förrädiska» infödingar. Man framställer det alltid så som om europeerna voro kallade att »kultivera» koloniernas infödingar. Men i själva verket är det de där andra ländernas kaffe, papper, gummi, tobak, socker och andra naturskatter man vill åt.

Vet ni, vari »kulturen» består, som av europeerna förts och föras in i dessa länder? I dålig konjak och brännvin, i biblar och gevär.

Hur riktigt uppskattade ej den där kloka kinesen europeerna, då han sade:

»Först komma män i svarta kläder (missionärerna) och låva, att de skola kostnadsfritt öppna himlen för oss, något som vi alls inte ha begärt av dem. I verkligheten äro de också endast spioner åt männen i vita kläder. Dessa komma och driva handel, bedraga och skoja oss. Och vilja vi ställa de vita männen till ansvar, då komma till sist männen i bjärta kläder med gevär och kanoner och - döda oss.»

Han kände kulturpionjärerna. Vargar i fårpäls, intet annat.

Mer än tillräckligt med förtryckta ha vi i Europa. Att sända dessa Europas förtryckta till fjärran länder under förevändning att hjälpa, rädda dessa lands förtryckta, fast avsikten blott är att föra de rikas handelsprofit i säkerhet, det är nedrigt hyckleri.

Och om ni ej vilja visa er vargnatur, ni »civiliserade» officerare, ni maktägande, ni kapitalets karaktärslösa tidningsdrängar, så är det lyckligt och väl, att åtminstone några finnas, som rycka förställningens fårpäls från edra vargskuldror och avslöja er rovdjursinstinkt för medborgare och kommande generationer.

Nej, regeringarna kunna i dag inte mera bedraga arbetarna så skamlöst, som det för blott några årtionden sedan var möjligt. Ty om ock den besittande klassen binder en from, välvillig mask för ansiktet och höljer sig i lammoskuldens och fårgodmodighetens päls, så är dock dess verkliga väsen genomskådat.

Den revolutionära arbetarprässen ser skarpt och såsom rödluvan i sagan tillropar den med djävulskt hån regeringarna:

»Mormor, så långa öron du har! Mormor, sådan stor mun du har och sådana hämska, masktungna, avskyvärda vargtänder!» Vi hava många vargar i fårhusen runt omkring oss. Men i fall vi ständigt och överallt göra oss mödan att slita av vargarna den lismande masken, då utföra vi ett gott arbete i kulturens tjänst, till nytta och gagn för mänskligheten. Blotta vi det årtusenden gamla hyckleriet på det sociala livets alla områden i all dess nakenhet, då kunna vi hysa den förhoppningen att det småningom skall försvinna.

En domare, som behandlar sitt offer på det vänligaste, mäst förekommande sätt för att därigenom locka ur den åtalade hans hemlighet, för att sedan kunna begrava honom möjligast länge i fängelset, - en sådan man som fordrar öppenhet, påstående att straffet då skall bli mildare, är en varg i fårpäls. Och likaså hans kolleger vid domarbordet, som skola skipa rättvisa, men straffa särskilt hårt allt som angriper den härskande klassens inträsen.

Ministrar, som så vackert förstå att jollta om gud, egendom och familj, men inte dra sig för att utföra de smutsigaste handlingar till förmån för överklassen, för att befästa dess makt och välde - riksdagsmän, som bliva folkförrädare och vända arbetarna ryggen, då de ej vid valen kunna vänta understöd av dem, - arbetare, som på proletariats axlar krupit sig upp i samhället och så stöta undan andra ledare och bliva mer uppblåsta, pampiga, tyranniska än mången utsugare, - bankirer, som stulit tiotusenden på börsen och så skänka ett par hundra till någon s. k. välgörenhetsinrättning för att himmelshögt bliva prisade som välgörare, - de stöta först ned andra i fattigdom, för att sedan kasta en smula hjälp åt dem! - vidare tidningsmän, som sälja sin tidnings spalter till den mäst bjudande och lika fullt ge sig sken av att röra till tårar inför folkets nöd, (t. ex. Stockholmstidningen); - sedlighetspredikanter, som i smyg besöka något »otuktens näste» eller dylikt, då tillfället är lägligt och ingen bekant ser dem.

Se, arbetare, alla dessa och ännu vida fler äro vargar, många även säkert gamla rävar - som i följd av sin utomordentliga slughet äro ännu farligare - i fårpäls.

Låt oss alla hjälpas åt, att utan anseende till pärson och utan nåd draga masken av envar, som under hyckleriets fårpäls döljer en vargsjäl.

Det Anarkistiska Biblioteket

Ferdinand Domela Nieuwenhuis
Vargar
1913

Tidningen Brands 1 maj-nummer 1913

www.anarkistiskabiblioteket.se